

Joachim Heinrich Sibrand

Programma Fvnebre, Qvo Rector Academiae Varniacae, Joachimvs Henricvs Sibrand ... Ad Jvsta Exeqviarvm Matronae ... Wendulae Kleinschmidts, Viri ... Dn. Joh. Joachimi Beselin, J. V. Lic. Celeber. Civ. Rost. Consulis ... Dominae Vidvæ, Christianos decenti solennitate solvenda, Omnes cujuscunque ordinis, muneris ac dignitatis Cives Academicos, officiose & peramanter invitat

Rostochii: Typis Io. Iacob. Adleri, [1726?]

<http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn1794157735>

Druck Freier Zugang

Circa 80 Rostocker Proctorath-Programme, meist
Todesfälle in Rostocker Bürgerlichen Familien betr.
Größen Heil und dem rechtzeitigen Tode gedenkt.
Obergutstisch geordnet.

Litr. A — H.

Im Juni 1859 aus dem Nachlaß des Graf. Hofrath Piper
zu Güstrow erworben.

(Zinsen aus den Familien v. Klein, v. Kravitz u. a.)

82 Stücke

Mkib Gen

2/3I-40

Rein.
1833.

F. A. Aepinus, + 1758.

A. Ahrend, + 1730.

Anna Kohl, n. Ampel, + 1709.

Cath. Ampel, vid. Keinpi, + 1725.

Magd. Brand, ux. O. P. Möller, + 1733.

J. H. Balke, + 1778.

J. H. Becker, + 1774.

P. Becker, + 1753.

J. J. Bentzien, + 1725.

Cath. Marg. Beselin, vid. Jac. Burgmann, + 1721.

Just. Reg. Beselin et Ann. U. Hever, vid.

Ch. M. Steven. Roff, + 1742.

V. J. Beselin, + 1755.

Cath. Bloeksdorff, vid. Viet. Ruffer,
+ 1715.

Cath. Burchard, n. Bourgund, + 1740.

Ch. M. Burchard, + 1742.

Jac. Burgmann, + 1724.

J. H. Burgmann, + 1746.

J. P. Burgmann, + 1775.

J. Carmon, + 1743.

J. H. Carstens, + 1731.

J. F. Celle, + 1729.

P. Ciese, + 1746.

Ann. Cath. Coeh, + 1726.

G. Crause, + 1723.

Ch. Crule, + 1748.

J. F. Crüll, + 1757.

J. A. Curtius, + 1740.

J. Ch. Dancwarth, + 1755.

Anna Decker, conj. Meinauni, + 1739.

G. Deharding, + 1747.

Gerst. Jul. Dittmar, ux. J. Carmon.

Ag. Doercks, conj. F. A. Aepini, + 1736.

Ch. Doercks, n. n. Nettelbladt, + 1753.

Marg. Doercks, n. n. Lief, + 1755.

J. A. Duve, + 1728.

Ann. Soph. Eggerdes, ux. G. Ch. Handwigen,

+ 1743.

Matth. Joh. Eggerdes, + 1718.

Matth. Hinr. Eggerdes, + 1722.

J. L. Engel, + 1758.

H. A. Engelen, + 1734.

H. Ch. Engelen, + 1742.

J. F. Eyllers, + 1749.

Chr. El. Foerster, vid. Ch. R. Holten, + 1734.

Cath. Chr. Fischer, vid. A. Willebrandt,

+ 1742.

Hel. de Klein, nat. Gerdjen, + 1730.

P. Gerling, + 1778.

H. Goltermann, + 1733.

Ann. El. Groth, vid. Krauel, +1739.

Alb. Fleins, +1733.

Matth. Ben. Hering, +1750.

G. Herkepaus, +1745.

Cath. Mar. Eyler, geb. Kitten, +1756.

Ann. Soph. Holsten, conj. J. D. Spalding, +1740.

El. Kopp, m. Crull, +1766.

Ann. Hedro. Korn, conj. V. J. Besselin, +1730.

El. J. Jörck, +1728.

Joh. Joach. Jörck, +1729.

P. Chr. Kämpfer, +1755.

Joh. de Klein, +1732.

Wend. Kleinschmidt, vid. J. J. Besselin,
+1726.

Ann. Marg. Knefbeck, conj. H. Golden-
mann, +1738.

A. L. Knefbeck, m. Kopp, +1747.

D. H. Koepcke, +1731.

G. W. Koepcke, +1732.

F. E. Kohl, +1738.

Anna Kortholt, vid. J. Lindemann,
+1743.

A. J. v. Krackevitz, +1732.

J. Krauel, +1750.

PROGRAMMA FVNEBRE,

QVO

RECTOR ACADEMIÆ VARNIACÆ,

JOACHIMVS HENRICVS
SIBRAND,

V. J. D. & Prof. P. O. Facult. Jur. Senior,
& h. t. Decanus,

AD IUSTA EXEQVIARVM

MATRONÆ,

PRÆNOBILISSIMÆ, GRAVISSIMÆ, & QVAVIS
VIRTUTE CONSPICVÆ,

WENDULÆ

Sleinschmidts,

VIRI

QVONDAM PRÆNOBILISSIMI, CONSULTISSIMI,
ET PRVDENTISSIMI,

DN. JOH. JOACHIMI
BESELIN,

J. V. Lic. Celeber. Civ. Rost. Consulis graviss. Coenobii
Ribbenitzensis Provisoris, & Syndici dexterrimi,
Practici felicissimi,

DOMINÆ VIDVÆ,

Christianos decenti solennitate solvenda,

Omnes cujuscunque ordinis, muneris ac dignitatis
CIVES ACADEMICOS, officiose
& peramanter invitat.

ROSTOCHII,

Typis IO. IACOB. ADLERI, SEREN. PRINC. & ACAD. Typograph.

Uotquot etiam sapientissimus Creator, deama-
tum sibi genus humanum, præ reliquis crea-
tis corporeis ditaverit nobilitatibus, quotquot
ab omni animali homines distinxerit, præ-
stantiæ, & dignitatis signis; quotquot fuerit
hominibus largitus felicitates, quotquot con-
cesserit prærogativas iis, quos voluit & tem-
poraliter & æternum felices, non tamen passus
est summum felicitatis culmen attingere aliquem, donec dicitur
adhuc mortalis. Perfectissimus & describitur & creditur hodie,
amissus proh! innocentia status, quem occupantes protoplastæ, &
quoad corpus, & quoad animam, adeo largo beneficiorum divino-
rum flumine, dicam abyfso, delectabantur, ut plura vel desiderare
vel optare posse vix videretur necessarium: Nihilo tamen minus
majora reservaverat iis omnipotens aliquando ad æternam gloriam
promovendis. Quare ergo? ut ipso æternæ perfectionis & visio-
nis DEI beatificæ desiderio, suum amorem erga Deum augerent,
& sibi ipsis essent testimonio, non Deos creasse Deum, neque ex-
æquare fastigium gloriæ Numinis gloriosi omnem felicitatem hu-
manam. Lapsos vero nos, & per Christi meritum restituendos,
quam benevole etiam in nos feratur, quam impense nos diligat,
voluit tamen tot esse circumscriptos angustiis, tot lacessitos deside-
riis, tot exercitatos ærumnis, ut quid desit veræ felicitati, videamus
sponte, quid adsit imbecillitatis, experiamur quotidie, quid
desiderandum sit emendationis, & sortis melioris, meditemur sol-
licite. Prouti ergo ipsius Juris naturæ regula omnibus hominum
mentibus inscripta, omnibusque actionibus præscripta est: *Fac ea,
quæ tuum statum tuamque sortem reddunt perfectiorem*; ita tacita subest
exprobratio tenuitatis nostræ, qua à philavtia deterreamus turgi-
dum aliquando spiritum, & ad integritatem, virtutis ardorem, actio-
num probitatem, candorem & amorem nosmet ipsos sollicitemus
strenue. Modo enim respiciamus ad spiritualia, quid magis est
necessum, quam sibi ipsi displicere, ut placeamus Deo. Hinc licet
fidei instruiamur per gratiam divinam *πληροφορία*, amoris divini in-
cendamus fervida & appetitione & executione, toties toties tamen
recurrunt dolosi & fallacis cordis insultus, carnis illecebræ, affe-
ctuumque inordinatorum procellæ, ut propriis nostris vitiis con-
spurcatos nos videre liceat quotidie, & hinc inde jactitati, imo sæ-
vitia peccati expositi, habeamus, quod anxie allaboremus, ne nempe
fidei faciamus naufragium. Sic à superbia spirituali dehortatos,
à securitate munitos vigilantes esse nos oportet & nobis displicen-
tes, ut augeatur attentio, preces ardentiores evadant, & desiderium
æternæ beatitudinis, summæ perfectionis, & sanctissimæ puritatis
nutriatur, excolatur, augeatur, roboretur. Quid mirum ergo, si
hæc sunt fata totius Christianismi, qui tamen, quo magis in eodem
adolescimus, & viribus augemur, eo magis benefico Numini pla-
cet, quid mirum, inquam, quod externæ felicitati vitæ humanæ
non concesserit aliquid, in quo mortales aut se deprehendant aut
reputent verè felices? Quid mirum, quod fortunam nostram non
sinat crescere in immensum, sed potius ita sapienter disponat circa
bona

bona temporalia, eaque ita mirabiliter dispenset, ut habeant omnes aliquid, sed nemo habeat omnia. Nascimur in gaudium parentum, sed cum maximo eorum dolore; edimus, bibimus, ut nutriatur corpus, ut accedat corpori emolumentum, cum tamen una cum cibo & potu hauriatur saepe materia, quæ ægritudines corporis alit, morbos promovet, & principium tandem evadit nostræ corruptionis; adolescimus satis robusti, & senio quando afficimur ex delassatis corporis viribus ansam sumimus, ut tædeat nos non amplius esse tales, quales fuimus olim; officiis fungendis applicamur, ut honoratiores evadamus, sed etiam non desunt curæ, non desunt laborum fatigationes; contrahimus matrimonia, & ita subdimus humeros portandis oneribus variis, quæ sustinere non debuissimus cœlibes, procreamus liberos, colligimus opes, augemus fortunam, sed imminent fata, instat mors, imò omnibus his valedicere jubemur, antequam attigisse ea sumus opinati. Paucis, ascendentes habemus iterum per quod descendamus, risum excipiunt lachrymæ, gaudia cedunt tristitiis, vita quo longior quoque major, eo morti vicinior est, sic felix est nemo ante quod diem obierit supremum. Quisquis exercitatus est Christianus probe intelligit, hæc omnia fieri per tot vicissitudines, ne negligat homo viator æterna, sed ut per phases crescentis & decrescientis suæ felicitatis, discat delectari eo, *in quo non est vicissitudo luminis & tenebrarum*. Jac. I. v. 17. *Sed qui fuit heri, est hodie, & erit in æternum*. Ebr. XIII. 8. Sortis humanæ inconstantis, felicitatisque incertæ speculum quasi ex alto fulgere iussit Deus, lunam ita ponendo terricolis vicinam, ut ejus phases, mutationes & fata rimantes, τὸ γνῶτε ἑαυτὸν paliidis Lunæ radiis sibi ob oculos pingi intelligerent. Pariter enim ac omne Lumen, quo ornatur luna, non est nisi mutuatum, & à sole derivatum, sic omnis vita humana, omnisque homo vivus nullis instruitur bonis, quæ sibi non vel deberi, vel ipsa natura addici, sed ex superabundante creatoris benignitate commodari tantum, & ad tempus concedi, sciat necesse est. Neque ad essentialem corporis Lunaris pertinet perfectionem, quod radiis Solaribus illuminetur, sed accessorium quid est & accidentale, quod modo ab hac, modo ab illa parte irradietur, qualibet tamen parte, etiam non illuminata naturam suam, quæ corpori Lunari communis, non amittente. Sic sciat homo non inde pendere humanitatem, neque esse suum, si felicitates ipsi splendent externæ, quamvis ad bene esse pertineant temporum suorum fata. Manet enim homo omnibus privatus, si fruitur vitæ hujus deliciis, neque ad majora, quam ad humanitatem manet natus, quantopere fulgeat bonis externis. Sic, qui scepra tenent, quique ligonibus terram secant, uno eodemque prædicato denotantur, scilicet quod sint Homines, nec quicquam humani ab ipsis alienum. Mutationes autem, quas phases subeunt Lunares, modo crescentes, modo decrescientes, dum hodie falcata, mox bipartita, mox plena, mox iterum dimidiata, falcata tandem, imò omni splendore destituta apparet Luna, quid magis pingunt, quid nitidius præfigurant, quam felicitatem nostram mox crescentem, & ad majorem gloriam ascendentem, mox iterum decrescientem, imò penitus evanescentem. Ecquid ergo optabit homo, num ut crescat fortuna?

ast quo magis & velocius crescit, eo magis festinanter iterum decre-
scit. Luna plena, ne uno momento manet talis, sed decre-
mento Luminis nunquam vicinior, quam quando judicatur plena:
sic mortalium conditio crescit, donec decrescat, augetur, ut mi-
nuatur, atque nunquam ipsi decrementum & jactura felicitatis
propinquius imminet, quam quando ferme nobis videmur asse-
cuti felicitatis culmen. Ascendat ab ortu ad meridiem stella,
numne iterum descendet ad occasum? Evehatur homo externa
felicitate, numne deprimetur deinde subito? Imo vero, uti tunc
demum Luna subit obumbrationem terræ, ut patiat Ecclipsin,
quando maxime plena, sic acerbationibus & fortunæ sequiori non
exponimur magis, quam quando nobis videmur maxime felices.
Callide satis & ingeniose juvenis quidam nobilis, qui à ministerio
Principi erat cuidam Hispanico, hoc ipsum indicabat, adscribens
Domini sui insignibus, Lunam crescentem exhibentibus, hæc in-
geniosa verba: *Nunquam plena!* Addens insimul explicationem:
nolle se, ut ad perfectionem abiret fortuna hujus Magnatis, sed ut
cresceret potius quotidie: Vereri enim se, ne Luna plena decre-
scere incipiat, quæ, quamdiu nondum plena, perpetuo incremento
gaudet. Sic, cum nollet felicitatem Domini sui excipi sinistra for-
tuna, optare se potius, ut nunquam sit ea perfecta, nunquam plena.
Hæc & fuit causa, quæ Jobum, multa externa felicitate olim bea-
tum, detinuit, quod fortunam suam contemplatus, non adulatus
fuerit sibi, aut magnifice de se judicaverit, probe gnarus quam sint
vicina adversa secundis. Gloriatum enim de se, quod splendore
fortunæ suæ nunquam ita fuerit exhilaratus, nunquam ita captus,
nunquam ita excæcatus, ut vel fiserit fortunæ nimium, vel con-
ditionis & fragilitatis humanæ fuerit oblitus, vel multam tenen-
do felicitatem, sibi fuerit visus felix; quando Jobi XXXI. 26.
אִם - אֶרְאֶה אֹר כִּי יֵהָל וְיָרֶה יָקָר הָלֶךְ. Quæ verba non facile adeo
probe exprimuntur Latino idiomate, ac Lutherus ea reddidit Ger-
mano: Habe ich das Licht angesehen, wenn es helle leuchtet? und den Mond,
wenn er voll ging? Nemo quidem putabit, nunquam vel solem
splendentem, vel lunam crescentem aspexisse Jobum, quid enim
inde gloriæ? cum intueri luminaria cœlestia jubeamur à DEO.
Neque placent nonnullorum Interpretum cogitata, qui hæc verba
existimant confessionem Jobi, quod idololatrica veneratione co-
luerit nunquam astra, ut reliqui gentiles. Potius opinamur, Jo-
bum esse in eo, ut asserat, habuisse se quidem felicitates externas
multas, ast non iis se fuisse delectatum & captivatum, ut radiis de-
lectamur luminosis, neque beatum semet æstumasse, fortuna sua
ad gradum majorem pergente, ac si quis tunc reputaret lunam fe-
licem, aut magis æstimio & pretio dignam, si plena est. Hinc
quibus fruitus fuit vitæ fortunis, omni reverentia coram DEO
fruitus est, non oblitus suæ imbecillitatis, suæ imperfectionis, suæ
mutabilitatis, suæ sortis humanæ. Hinc versu 25. præmittit: *Num
lætatus sum, quum essent multæ opes mihi, cum ingentes opes invenerit ma-
nus mea?* Non sane lætatus sum. *Num aspexi lucem, quum splende-
ret,* potius: *Num delectabundus aspexi lucem, quia fulgebat.* Habe ich
mich an das Licht gefügt, wann es helle schiene; five: Habe ich darum das Licht
(fortunam puta, & felicitates) angesehen, weil es mir so helle schien? Non
tales consideravi meas felicitates, quæ me amore quodam in semet
devin-

devincirent, ut vel superbus evaserim, vel me reputaverim felicem, hæc obtinendo, id quod proprium est omnium avarorum, aspectu pecuniæ delectari, omnium superborum, recensione titularum suorum & meritorum adeo exhilarari, ut tumidi & turgidi nesciant quid sint; aut num aspexi lunam ambulanti pretiose; id est, num amore quodam, gaudio quodam, delectamento quodam & imaginatione de meis vel meritis vel perfectionibus consideravi meas opes sese augentes? Sic enim egissem stolide, ut illi, qui tunc delectantur luna, tanquam maxime pretiosa, dum accedit ad locum ubi est plena, quia mox inde discedens iterum minuitur. Sane non hoc de me quispiam asseret. Non passus sum, v. 27. ut pelliceretur in occulto animus meus, ut manus mea osculata sit os meum, quasi blandirer mihi, adularer mihi, probarem conatus meos per omnia, me meæ fortunæ fabrum reputarem, aut æstimarem majoris, ac in hac mea miseria sum æstimandus. Hæc illa verba Jobi, hic ille sensus, cum quo conspirat Christianus quivis ingenuus, ne demulceatur ita amœnitatibus mundanis, ut vel adhæreat istis, aut in eis se reputet felicem, aut committat idololatriam, dicendo auro: Tu Deus meus; aut profiteatur Atheismum, dicendo cum Pharaone: Quis ille Deus, cujus vocem audire debeam; aut evadat Epicurus cum Judæo dicente: Agendum anima mea, ede & bibe, est tibi alimentum, sunt tibi opes per multos annos; sed ut maxime felix, reputet omnia esse amaritudinibus plena, nec ullam esse felicitatem nisi amare Deum, & ab eo amari. Ut ita præsens inter mortales homo, ad immortalem Deum ascendat, quotidie considerans, ibi esse nostrum patrimonium, ibi nostrum domicilium, ibi nostras opes, nostrum thesaurum, nostros amores, nostras delicias, nostrum gaudium, nostros honores, nostram veram felicitatem, quo gaudeamus in tempore, ut non gaudentes; emamus, quasi non possidentes; utamur mundo, ne abutamur; omnis enim mundus perit. Sic reviviscit Christianus, cor suum delegando ad eum locum, ubi æternum erit felix & iterum felix.

Ecquis ignorat, Cives Optimi, causam, per quam hæc ipsa scribere inducimur? Quis non novit finem, ad quem hoc publico scripturæ genere svadeamus hæc meditata, dum lugentes facies, obortæ lachrymæ, apparatus funebres, vestimenta nigra, & campanarum mugitus tristis ac profundus dicunt, & divulgant, diem hodiernum esse diem luctus & mœroris. Dicerem, si quis ignoraret, inhumari hodie, Matronam, quæ, dum vivebat, præluxit aliis, suoque exemplo satis probato docuit alios, quænam sit indoles Christiani magnanimi, qui neque adversa fortuna pusillanimis, neque secunda fortuna turgidus evadit. Dicerem, si quis ignoraret, exspirasse Matronam, quæ suam felicitatem veram indies adspirans, adspirante fortuna non fuit inflata, ut se judicaverit felicitatem assecuta, & si suspiria ducere juberent fata sequiora, non desperabunda est reperta unquam, sed quæ moderato spiritu spiritualia temporalibus prætulit semper. Dicerem, si quis desideraret, mortuam esse Matronam, quæ, vivens, vivebat in spe perfectionis æternæ, verbo, quæ omni jure cum Jobo de se asseverare potuit: *Quod nec aspexerit lumen cum splenderet, nec lunam ambulanti pretiose.* Sed, cum ita dicerem ea, quæ totum Rosetum novit, sufficit dixisse, mortuam esse, & hodie inhumari Matronam Prænobilissimam & omnibus virtutibus ornatissimam, Dominam WENDULAM KLEINSCHMIDTS, viduam Beselimianam, quondam Viri Prænobilissimi, Consultissimi & Prudentissimi, Domini JO. JOACHIMI

B

BE-

BESELINII, J. U. Lic. Reipublicæ Rostochiensis Consulis, Cœnobii Ribbenitzensis Provisoris atque Syndici, omnibus laudibus dignissimi, conjugem amantissimam. Et scio, dum hæc nominavero nomina, & defuncti jam proh! mariti, & defunctæ conjugis ipsius, neminem esse, qui non plus noverit, qui non plus dicet utrique laudis, quam hæc angusta pagina capit. Hæc illa occasio, quæ ad scribendum nos permovit; hæc illa causa, quare hæc meditata svadeamus, non enim potuere inveniri, pro nostro quidem judicio, verba, quæ magis expriment concentratam in Beata Matrona virtutem his ipsis: *Quod nec lumen aspexerit cum splenderet, nec Lunam cum ambularet pretiose.* Haud quidquam omisit benignissimus DEUS, quod inservire potuerit honori, laudibus, opibus, venustati, sanitati, prudentiæ, summatim dicam, felicitati externæ, beatæ nostræ; haud quicquam denegavit, quod spiritualia aleret gaudia, cum indies suo amore eandem fuerit profectus, & talem Numinis cognitionem, fidei fortitudinem, amoris candorem, gratia sua in eadem collocaverit, ut reliquerit post se quam multos alios; adeoque felix præ multis innumeris merito audiebat Beata, sed tamen *nec lumen aspexit cum splenderet, nec lunam cum ambularet pretiose.* Puto felicitates spirituales sibi in hac vita concessas, non habuit pro summo fine, non pro unico bono, ut deamans se ipsam, & blandiens sibi, neglexerit humilitatem coram DEO, infirmitatum cognitionem, desiderium cœlestium & æternorum bonorum. Temporalia quæ possedit bona; non persuadere potuere eandem, ut manus oscularetur os suum, ut Lunam hanc, & vicissitudinibus expositam felicitatem, aut nimium æstimeret aut adhæreret eidem, aut sibi & suis meritis imputaret; Fuit ejus Luna NUNQUAM PLENA, hinc semper crevit, donec solis justitiæ radiis jam inter cœlites fruatur beatissime. Et quidem ipse DEUS ordinavit ita sapienter, ut mala miscuerit bonis, quo eo facilius quadraret in ipsam: *Quod nec lumen aspexerit splendens, nec Lunam ambulans pretiose.* Etenim si consideramus ejus fata, de veritate rei erimus maxime convicti. Quod spectat ad genus & stirpem, fata ea fuit PATRE JOHANNE KLEINSCHMIDT, Viro satis laudato, Accisæ Rostochiensis Inspectore dexterrimo, fidelissimo, MATRE prognata vero AGNETA GUHLEN, fœmina omnibus virtutibus, ornatu & decore prædita. In Linea Paterna agnovit AVUM, Virum Prænobilissimum, Consultissimum & Prudentissimum, Dn. JOACHIMUM KLEINSCHMIDT, Consulem hujus Civitatis gravissimum. AVIAM autem Prænobilissimam Matronam WENDULAM CORFFS. In Linea Materna habuit AVUM, Virum maxime eximium & famigeratissimum, JOHANNEM GUHL, Mercatorem hujus Civitatis dexterrimum. AVIAM, AGNETAM KICHLERS. PROAVUM in Linea Paterna salutavit, Virum Præstantissimum, PETRUM KLEINSCHMIDT, Mercatorem & Cerevisiarium Rostochiensem solertissimum. PROAVIAM, ANNAM REIMERS. In eadem Linea ex avia Paterna erat ipsi ALTER PROAVUS, Vir Prænobilissimus, Consultissimus & Prudentissimus, Dominus M. JOHANNES CORFF, Civitatis Rostochiensis Consul meritissimus. ALTERA PROAVIA autem Prænobilis, & sexum suum decentibus virtutibus conspicua Matrona, ANNA CRAUELS. Sic etiam in Linea Paterna salutavit PROAVUM, BALTHASAREM GUHL, Mercatorem hujus Civitatis inclutum, filium Consulis BALTHASARIS GUHLII. PROAVIAM demum ANNAM GROHTEN. In eadem porro Linea erat ex Avia Materna ALTER PROAVUS, Vir Prænobilissimus, Doctissi-

mus,

mus, Consultissimus, Dn. BARTHOLDUS KICHLER, J. U. D. & Professor in alma Rosarum Celeberrimus, Serenissimi Ducis Megapolitani Consiliarius maxime spectabilis, gravissimus. ALTERA PROAVIA, Prænobilissima & ornatissima Matrona, AGNETA CLINGEN; Bartholdi Clingii, J. U. Doctoris & Professoris Almæ hujus, filia charissima. Adeo felici stirpe, quem ad majores extendere ulterius haud esset difficile, prognata Beata nostra, intravit orbem viventium felicissime Rostochiæ Anno D. H. MDCLV. die XVI. Aprilis; imo, cura pientissimorum parentum felicitati ejus statim post nativitatem hoc est additum, ut, sacri Baptismi lavacro, numero Christianorum addita, viveret Christiana inter Christianos. Imo, ut absque vera pietate & cognitione divina nulla felicitas, nil quicquam fuit omissum sedulitatis, quo in fide fundari, & ad virtuosam laudatam vitam, bonos mores, & æconomica pariter ac alia, genus suum decorantia negotia, bono cum successu, potuerit excitari. Usque dum Virgo facta, omnibus laudibus celebranda, in matrimonium honestissime, prævio parentum consilio accersita est à Viro Præclarissimo & fulgidissimo, DANIELE ELVERS, Patrio Rostochiensis, Anno MDCLXXX. Quo in conjugio filium edidit unicum, ULRICUM ELVERS, Anno MDCLXXXIII. d. 24. Maji mortuum.

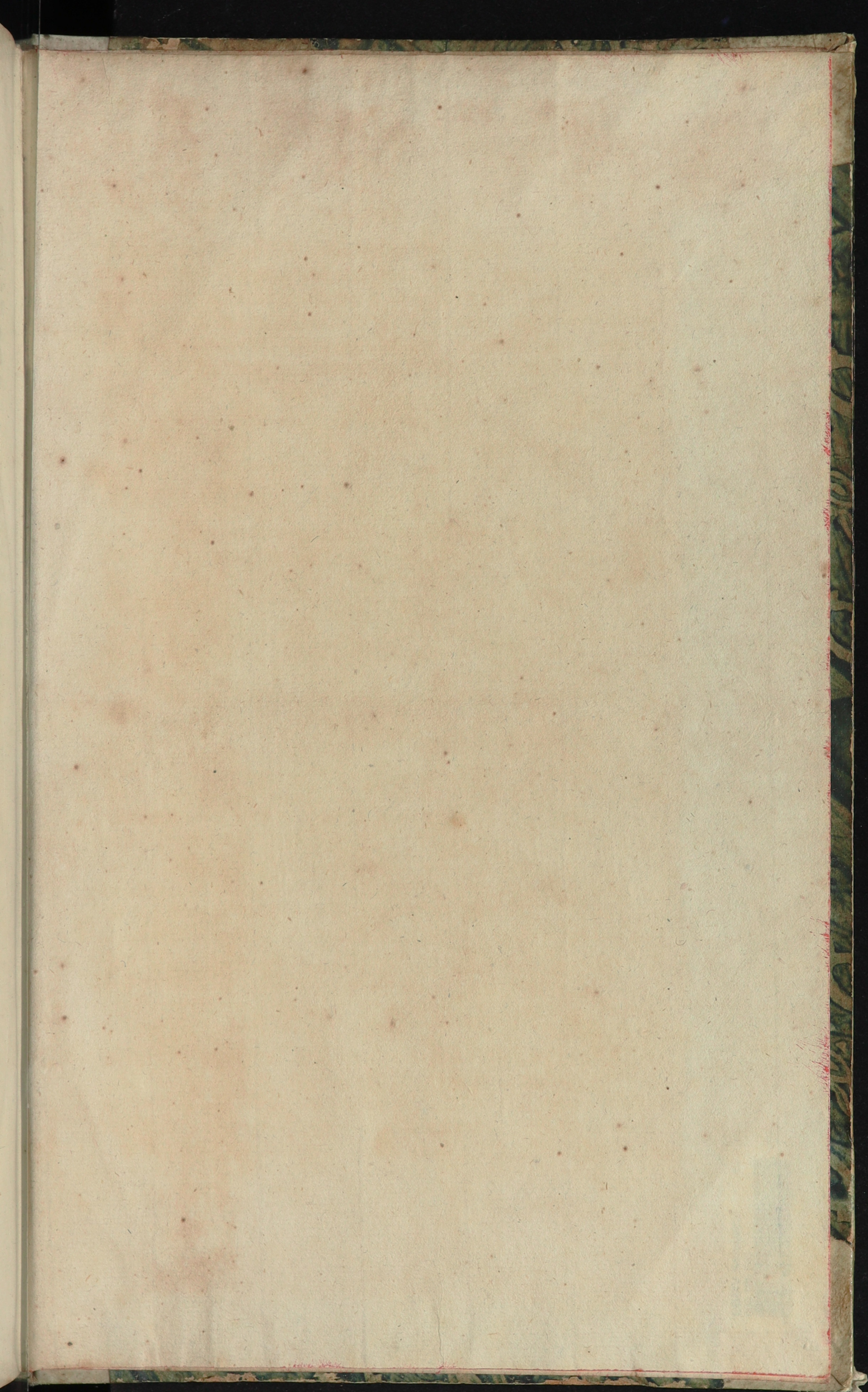
Sic judicares beatam nostram felicem, ast videas eam mox sortis suæ vicissitudinibus expositam: præterquam enim, quod dulcissimum pignus hujus matrimonii extinctum præmatura morte fuerit, ipsius mariti tenerrime amati consortio privabatur, cum volente ita sanctissimo obiit Anno MDCLXXXIII. d. 22. Aprilis, proindeque Viduam eam mœstissimam reliquit. Jam, si delectata fuisset & sibi blandita lumine hoc radiante, & Luna ambulante pretiose, qualis superfuisset felicitas orbæ & viduæ tristi: Sed egit ita Deus, ut mundanis gloriis non assuiceret, sed studium Christianismi excoleret eo magis, quo magis hisve illisve jactabatur undis. Nebulas autem has excepit serenior dies, factum nempe est, ut, Deo dirigente propitio, Anno MDCLXXXVII. favorem & amorem nacta Viri laudatissimi & supra memorati, Domini JO. JOACHIMI BESELINII, J. U. Licentiat, & Consulis postea Civitatis nostræ meritissimi, ab eodem seligeretur in consortium conjugale, cui pacificè, peramanter & dulcissime interfuit per plures annos. Nec hic omisit larga Dei manus super Beatam nostram effundere quoslibet beneficiorum rivulos. Pariter enim ac gavisæ fuit marito satis honorato, ut & ipsa honoraretur; omnibus bonis atque donis instructo, ut potuerit dulcissimas exinde capere fruges; pientissimo & virtuosissimo, ut delectaretur omnimodo; ditata fuit sobole duplici, ex quibus & tunc & hucusque haurire potuit delicias quasvis. Peperit enim Anno MDCLXXXIX. d. 6. Jul. Filiam exoptatissimam, AGNETAM CATHARINAM, quæ adolescens crevit omni dulcedine, amœnitate, virtutibus & ornatu, ut fuerit solatio Matri honoratissimæ in hunc usque diem: Siquidem cum à Viro Summe Reverendo, Amplissimo, Excellentissimoque, Dn. HERMANNO CHRISTOPHORO ENGELCKEN, S. S. Th. D. & Prof. Publ. Celeberrimo, ac Past. ad Æd. Johann. vigilantissimo, Fautore ac Collega nostro æsumatissimo, Anno MDCCX. ducta fuit in uxorem suavissimam, tradidit osculandam neptem Aviæ, Anno MDCCXI. WENDULAM CHRISTINAM, in gaudium parentum adhuc succrescentem laudabiliter, & nepotem Anno MDCCXIV. Johannem Christianum, ad cœlites evocatum summo cum Aviæ mœrore, Anno MDCCXVII.

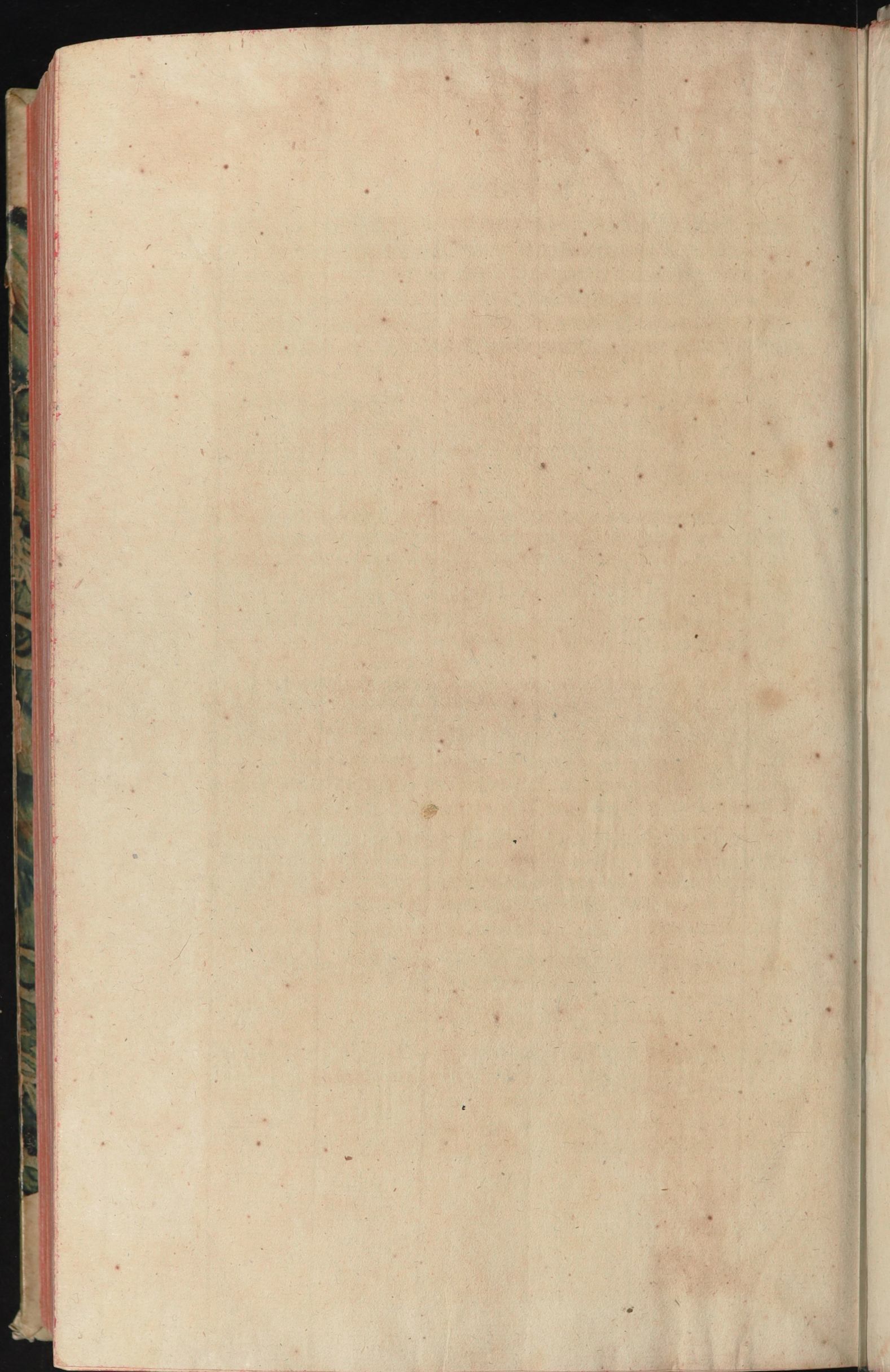
d. 7. Augusti. Neque ex hac filia solum percepit gaudia magna, sed & quem edidit nostra *BESELINIA* filium Anno MDCXCIII. VALENTINUM JOHANNEM multo solatio vidit, præsertim quia secundo Urbis Patriæ fato eundem salutare licet hodie *Virum Consultissimum, Doctissimum, Prudentissimum, Amplissimum, J. U. Doctorem Celeberrimum, Senatorem Rostochiensem Prudentissimum, Cænobii Ribbenitzensis Syndicum sacundissimum*, qua Senatoris & Syndici dignitate Anno MDCCXXIV. eidem ex merito collata, corruscare, non vidit eum beatus Parens. Hic in multam & sui gloriam & Patriæ felicitatem superstes, faxit Deus, ascendat ulterius ad Majorum splendidos honores. Prouti ergo Beata hoc dignissimo filio exhilarata fuit, sic matrimonium ipsius faviter Anno MDCCXVI. contractum cum Virgine t. t. Nobilissima *Anna Hedewig Hornen*, Viri olim spectatissimi *Dn. Joachimi Horn*, Prædii Bartelstorffensis conductoris fidelissimi, filia, multum contulit ad solamen Beatæ nostræ. Cum enim ex hoc conjugio excipere potuerit Nepotem JOHANNEM JOACHIMUM, MDCCXVII. d. 16 Octobris natum, Neptem itidem WENDULAM ABIGAIL, Anno MDCCXIX. editam, pariter ac Anno MDCCXXII. Nepotem HERMANNUM VALENTINUM, adhuc in gloriam Dei succrescentes, & multæ spei, habuit de quo gratularetur sibi Nostra Beata. Sed iterum hæc gaudia interstincta fuere acerbissimo luctu, cum obiret eheu! maritus dilectissimus Anno MDCCXIX. d. 17 Januarii, & eam lugentem relinqueret denuo viduam. Sic gaudere de suis felicitatibus non didicit, quia dolere sæpius cogebatur, imo vero post mortem Beati Mariti per IIX. annos variis ærumnis animi, ægritudinibusque corporis exposta, non habuit, quod appeteret aut exspectaret, nisi beatam ἀνάλυσιν, hanc indies meditabatur, hanc appetivit, hanc desideravit, hac potita est. Leviter enim ex senio conflictari cœperat, sed mox intelligens appropinquare requiei tempus, modo Christiano sese præparatura, accersivit Virum *Admodum Reverendum, Amplissimum, Excellentissimum, Dn. M. PETRUM BECKERUM, Math. Prof. Publ. famigeratissimum, & Pastorem Jacobæum, Fautorem & Collegam nostrum conjunctissimum*, tanquam tuum Confessionarium, ab eo excitata suspiriis, præparata precibus, cibata sacra synaxi, instar flammæ evanescentis, placide tradidit Salvatori spiritum Anno MDCCXXVI. d. 26. Januarii, Anno ætatis & ærumnarum LXX. Mense XVII. Die X. Mortis & ægritudinis circumstantias addet Judicium Medicum *Viri Prenobilissimi, Amplissimi, Experientissimi, Excellentissimique, Dn. GEORGII DETHARDING, Medicin. D. & P. P. O. famigeratiss. Facultatis sue, Colleg. Ducal. & totius Academ. Senioris Venerandi, Acad. Natur. Curios Collegæ meritiss. Fautoris nostri, Collegæ, & Cognati*, fraterno affectu prosequendi: *Quandoquidem Pbthi B. defunctam, per plures annos exercuerat, tum insuper senilis ætas sub langore ventriculi, viscerumque hinc virium debilitate illi symbolam quotidie addiderat, est, quod ultimus morbidus insultus, quamvis lenis omnibus visus fuerit, prosternere tamen vita longiori ex nostro quidem voto dignam, & hanc concutere tam feraliter valuerit. Prodebat se hicce subsultu musculorum, hinc inde per corpus obvio, eodemque doloroso, & referebat Arthritidem vagam a frigoris injuriis contractam. Offerebantur quidem in medellam, quæ vincula feri solverent, excretiones, tam quæ in pectore languide obtinebant, quam in cute, promoverent, liberarent ergo à molestiis illis acuto sensu gravibus: sed concidebat ex improvizo negotium sensuum, pectus negabat officio suo porro præesse, sicque anima linquebatur otium habitaculum suum relinquendi & petendi ædes æternas. Sic periit, sed non periit, mortua est & vivit, vixit enim ut moriens, quo moriretur ut vivens. Nunc juvat Lumen à Lumine natum videre, quia splendet, nunc juvat exhilarari & delectari visione Dei beatifica, propterea quia tantum splendorem totque fervat Deus amœnitates. Nunc juvat Lunam spectare ambulanti pretiose, se nempe considerare ipsam, summo gaudio perfusam, radiis divinis glorificatam & illustratam. Sic Felicissima evasit, quæ nunquam se felicissimam recte opinata est. Ecquid subjungam, sit DEUS solatio Liberis jamjam lugentibus, faciat eos pacatos & placide recumbentes in beneplacito divino, quia felicitas & summa perfectionis gloria, transcendit omnem temporalem felicitatem. Sic spectabimus, elim facies tuas Jehovah in justitia, saturabimur excitati ad imaginem tuam. Nostrum interim erit, ut quanto feramur in hanc Nostram Beatam Matronam affectu & reverentia, exhibeamus & testemur publice, funus efferendum comitaturi frequentes.*

Conventus erit in Æde Jacobæa.

P. P. Sub Sigillo Rectorali Anno MDCCXXVI. d. 7. Februar.

† † †

ut vel superbus evaserim; vel me reputaverim felicem,
do, id quod proprium est omnium avarorum, aspectu pe-
ari, omnium superbiorum, recensione titulorum suorum
adeo exhilarari, ut tumidi & turgidi nesciant quid sint;
ei lunam ambulanti pretiose; id est, num amore quodam,
am, delectamento quodam & imaginatione de meis vel
perfectionibus consideravi meas opes sese augentes? Sic
stolide, ut illi, qui tunc delectantur luna, tanquam ma-
fa, dum accedit ad locum ubi est plena, quia mox inde
rum minuitur. Sane non hoc de me quispiam asseret.
um, v. 27. *ut pelliceretur in occulto animus meus, ut manus mea*
meum, quasi blandirer mihi, adularer mihi, probarem co-
per omnia, me meæ fortunæ fabrum reputarem, aut æsti-
ris, ac in hac mea miseria sum æstimandus. Hæc illa
ic ille sensus, cum quo conspirat Christianus quivis inge-
mulceatur ita amœnitatibus mundanis, ut vel adhæreat
is se reputet felicem, aut committat idololatriam, dicen-
u Deus meus; aut profiteatur Atheismum, dicendo cum
Quis ille Deus, cujus vocem audire debeam; aut evadat
cente: Agendum anima mea, ede & bibe, est
i opes per multos annos; sed ut maxime fe-
maritudinibus plena, nec ullam esse felicitatem
& ab eo amari. Ut ita præsens inter mortu-
em Deum ascendat, quotidie considerans, ibi
um, ibi nostrum domicilium, ibi nostras opes,
stros amores, nostras delicias, nostrum gau-
nostram veram felicitatem, quo gaudeamus in
s; *emamus, quasi non possidentes; utamur mundo,*
mundus perit. Sic reviviscit Christianus, cor
locum, ubi æternum erit felix & iterum felix.
es Optimi, causam, per quam hæc ipsa scribere
novit finem, ad quem hoc publico scripturæ
meditata, dum lugentes facies, obortæ lachry-
s, vestimenta nigra, & campanarum mugitus
unt, & divulgant, diem hodiernum esse diem
Dicerem, si quis ignoraret, inhumari hodie,
vivebat, præluxit aliis, suoque exemplo satis
ænam sit indoles Christiani magnanimi, qui
usillanimis, neque secunda fortuna turgidus
is ignoraret, exspirasse Matronam, quæ suam
s adspirans, adspirante fortuna non fuit in-
elicitatem assecuta, & si suspiria ducere jube-
desperabunda est reperta unquam, sed quæ
alia temporalibus prætulit semper. Dicerem,
tuam esse Matronam, quæ, vivens, vivebat in
verbo, quæ omni jure cum Jobo de se asseve-
spexerit lumen cum splenderet, nec lunam ambu-
um ita dicerem ea, quæ totum Rosetum no-
tuam esse, & hodie inhumari Matronam Præ-
s virtutibus ornatissimam, Dominam WEN-
HMIDTS, viduam *Beselinianam*, quondam
tissimi & Prudentissimi, Domini JO. JOACHIMI
B BE-

